

at faa Pryglestraffen yderligere udviklet, blev fuldstændig slaaet til Jorden, og der viste sig i Parlamentet en overvejende Opinion imod den. Siden have vi den bekendte engelske Fængselsakt af 1898, der betydeligt indskrænkede Anvendelsen af Prygl som Disciplinærmiddel i Strafanstalter. Overalt har Erfaringen vist, at Prygl hjælpe ikke; naar man indskrænkede dem, gik Forseelserne ned, og det samme vil selvfølgelig vise sig her.

Jeg haaber nu, som jeg sagde før, at det ikke vil vare saa overvættets længe, inden vi blive denne Straf kvit igen, men det er meget muligt, at den falske Linie, vi her ere komne ind paa, nemlig at ville bekæmpe Forbrydelser med Prygl, alligevel i Tidens Løb vil komme til at øve en vis Magt over Sindene. Der er ofte noget meget farligt ved dette at komme ind paa falske Principper. Naar man har sat sig disse Principper i Hovedet og det viser sig, at det ikke hjælper, bliver man tilbøjelig til at gaa videre i samme Retning for at se, om man dog ikke kunde naa et Resultat. Derfor er jeg slet ikke saa sikker paa, at vi ikke en Overgang komme til at opleve dette, at naar vi se, at Pryglene ikke hjælpe — og selvfølgelig hjælpe de ikke, da de hverken her eller i andre Lande have hjulpet før —, vil man sige: Saa maa der mere til, vi maa skærpe disse Legemsstraffe, vi maa give disse Fyre en endnu krassere Konfekt, og vi maa anvende det ikke alene for disse Forbrydelser, men ogsaa for andre Forbrydelser, som opskræmme den offentlige Mening. Der kan godt komme en saadan Overgang, hvor vi komme ind paa en Slags Raptus i den Retning. Jeg haaber og tror det imidlertid ikke. Jeg tror, at Modbydeligheden mod Pryglestraffen vil vise sig at være saa stærk, at vi hurtigt ville faa Bugt med den, navnlig da det er en fuldstændig Vildfarelse at tro, at det efter denne Lov kun bliver mod de egentlige professionelle Bøller, den bliver anvendt. Nej, det vil hurtigt vise sig, at Loven vil blive anvendt og maa anvendes mod en ikke ganske lille Del Mennesker, som slet ikke høre til denne Klasse af professionelle Bøller. Unge Mennesker, som drikke sig fulde paa et Marked, rage i Klammeri og øve Vold mod Folk, de ikke kunne lide — jeg vil ikke forsvare den Slags Folk, de skulle naturligvis straffes, men de skulle ikke straffes med en Straf, som er egnet til at forhærde deres Sind for bestandig og til at udstøde dem af ordentlige Menneskers Tal. Naar Straffen er øvet paa den Slags

Folk nogle Gange, vil der rejse sig en saa voldsom Stemning mod den, at vi forhaabentlig, allerede inden de 6 Aar ere gaaede, kunne komme af med den. Den Overbevisning have ogsaa flere af dem, som af Kompromishensyn have stemt for denne Lov: Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) ytrede ved 3die Behandling i Fjor, hvorledes Straffen i sig selv var ham imod, men han gik med til den som et Kompromis, fordi vi fik humane Foranstaltninger til Gengæld. Det ærede Medlem sagde: Lad os trøste os med, at Loven kun gælder for 6 Aar, saa ville Pryglemodstanderne være de stærkeste her i Tinget. Jeg har ikke Rigsdagstidenden ved Haanden, men jeg haaber, det ærede Medlem vil erkende Rigtigheden af min Gengivelse af hans Ord. (Anders Nielsen: Ja!) Ja, det tror jeg med det ærede Medlem, men jeg benytter unægtelig hans Ord som Argument for min Opfattelse. Naar man har den Tanke om en Lov, at den vil vise sig at være uheldig og opvække en saa kraftig Stemning mod sig, at der om 6 Aar vil være overvældende Flertal for at stemme den ud, saa synes jeg, man deraf burde drage den Slutning, at man skulde stemme imod den allerede nu.

Man har sagt: Vi kunne ikke stemme mod denne Lov, som vil bringe ret væsentlige Fremskridt paa andre Omraader. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde, da jeg talte første Gang i denne Sag, at jeg ikke vil være med til at købe Fremskridt for Tilbageskridt. Jeg vil ikke være med til, naar vi f. Eks. skulle behandle den kommunale Valgret, at købe Udvidelse af Valgretten til Amdsraadene for Tilbagegang i Valgret til Sogneraadene, og jeg vil ikke være med til at købe Udvidelse af Valgretten i København for Tilbagegang i Valgret for Købstæderne. Her drejer det sig om Principspørgsmaal, her handler man ikke. Hvis man har den Overbevisning, at dette er et væsentligt Tilbageskridt, et Tilbageskridt til forhadte og forkastelige Standpunkter paa Strafferetsplejens Omraade, maa man efter min Mening stemme imod denne Lov, selv om den medfører Fremskridt paa andre Punkter. Udviklingen er stærk, og den skal nok bringe de Fremskridt, som ligge i Tiden. Men det skulde den danske Rigsdag nødig tage paa sig, at være gaaet med til noget, som — det er jeg ganske overbevist om — allerede i dette Øjeblik for de fleste staaer som et Tilbageskridt, og som i alt Fald utvivlsomt vil komme dertil om nogle Aar.